

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Urto/3/2020
Identifikačné číslo spisu:	6020010008
Dátum vydania rozhodnutia:	18.08.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Gabriela Šimonová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:6020010008.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Šimonovej, sudcov JUDr. Štefana Micháliku a JUDr. Petra Paludu na neverejnom zasadnutí konanom 18. augusta 2020 v Bratislave, v konaní o uznanie a výkone cudzieho rozhodnutia, v trestnej veci odsúdeného Z. K., o odvolaní odsúdeného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 30. júna 2020, sp. zn. 5Ntc/2/2020, takto

rozhodol:

Podľa § 518 ods. 4 Tr. por. odvolanie odsúdeného Z. K. sa z a m i e t a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „súd“) rozsudkom z 30. júna 2020, sp. zn. 5Ntc/2/2020, podľa § 17 ods. 1 zák. č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 549/2011 Z. z.“) rozhodol o uznaní rozsudku Krajského súdu v Klagenfurte, Rakúska republika, sp. zn. 18 Hv 24/19s, zo dňa 05. septembra 2019, právoplatného dňa 10. septembra 2019, ktorým bol občan Slovenskej republiky, Z. K., nar. XX. D. XXXX vo R., okres T., trvale bytom S. č. XX, okres H., Slovenská republika, t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v Rakúskej republike, uznaný vinným zo spáchania zločinu ťažkej krádeže za účelom zárobku vlámaním podľa § 127, § 128 odsek 2, § 129 odsek 1 Z 1 a § 130 ods. 1 prvý a druhý prípad a ods. 2 prvý a druhý prípad Trestného zákonníka Rakúskej republiky, ktorého sa dopustil na skutkovom základe tam uvedenom.

Za spáchanú trestnú činnosť bol odsúdenému uložený trest odňatia slobody vo výmere 4 rokov (1461 dní), vo výkone ktorého bude odsúdený Z. K. pokračovať bez jeho premeny na území Slovenskej republiky, a to podľa § 517 ods. 2 Tr. por. v spojení s § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. v ústave na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom strázenia.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie odsúdený (č. l. 87 spisu), v ktorom žiadal, aby mohol vykonať súdom uložený trest odňatia slobody v Slovenskej republike s minimálnym stupňom strázenia, nakoľko doposiaľ vykonáva štvorročný trest v Rakúsku v časti Sonnberg v zmiernenom

režime. Dôvodil, že v Rakúskej republike legislatíva nerozlišuje výšku škody ani závažnosť trestného činu z hľadiska diferenciácie. Naopak, trestný zákon účinný na území Slovenskej republiky má odlišnú diferenciáciu spôsobu výkonu trestu odňatia slobody. Z uvedeného dôvodu nesúhlasil s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 5Ntc/2/2020, z 30. júna 2020, ktorým súd rozhodol o uložení ďalšieho výkonu trestu odsúdenému v ústave na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Ďalej sa nestotožnil ani s odôvodnením krajského súdu, že podmienky výkonu trestu v tomto ústave budú zodpovedať podmienkam, aké má vo výkone trestu v Rakúskej republike. Je toho názoru, že rozhodnutím krajského súdu došlo k zhoršeniu jeho postavenia, nakoľko uznaním cudzieho rozhodnutia vo výroku o vine a treste odňatia slobody na území Slovenskej republiky, súd rozhodol z hľadiska diferenciácie samotného výkonu trestu o zaradení odsúdeného do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Preto žiadal Najvyšší súd Slovenskej republiky, aby zmenil spôsob výkonu trestu so stredného stupňa stráženia na minimálny stupeň stráženia.

K podanému odvolaniu odsúdeného sa nevyjadril prokurátor Krajskej prokuratúry Banská Bystrica v súdom stanovenej lehote.

Podľa § 518 ods. 4 Tr. por., proti rozsudku o uznaní cudzieho rozhodnutia je prípustné odvolanie, ktoré môže podať odsúdený, prokurátor alebo minister spravodlivosti. Odvolací súd na neverejnom zasadnutí odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné. Ak odvolanie nezamietne, zruší napadnuté rozhodnutie a po doplnení konania, ak je potrebné, sám rozhodne rozsudkom, či sa cudzie rozhodnutie uznáva, alebo neuznáva.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe odvolania odsúdeného postupom podľa ustanovenia § 317 ods. 1, veta prvá Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že odvolanie odsúdeného nie je dôvodné.

Krajský súd v Banskej Bystrici postupoval v súlade s § 4 ods. 1 písm. a), ods. 2, § 6 ods. 3 písm. a) zákona č. 549/2011 Z. z. pri uznaní rozsudku Krajského súdu v Klagenfurte, Rakúska republika, sp. zn. 18 Hv 24/19s, zo dňa 05. septembra 2019, právoplatného dňa 10. septembra 2019, na území Slovenskej republiky, a pretože dôvod na odmietnutie uznania a výkonu rozhodnutia podľa § 16 zákona č. 549/2011 Z. z. nezistil, v súlade s § 17 ods. 1 zákona rozhodol spôsobom uvedeným vo výrokovej časti napadnutého rozsudku.

Z obsahu predloženého spisu vyplýva, že v osvedčení uvedenom v článku 5 rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody, alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii, že skutok odsúdeného bol justičným orgánom štátu pôvodu označený priradením ku kategóriám trestných činov uvedených v § 4 ods. 3 zákona č. 549/2011 Z. z., preto nebolo potrebné, aby súd skúmal s poukazom na § 4 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. podmienky obojstrannej trestnosti činu podľa právneho poriadku Slovenskej republiky. Súd zároveň zistil, že menovaný je štátnym občanom Slovenskej republiky, na ktorej území má zároveň aj trvalý pobyt (§ 4 ods. 1 písm. a) zákona č. 549/2011 Z. z. s prihliadnutím na § 3 písm. g) tohto zákona). Súhlas odsúdeného na výkon trestu odňatia slobody na území Slovenskej republiky sa nevyžaduje - § 16 ods. 1 písm. g), § 2 zák. č. 549/2011 Z. z. a čl. 6 bodu 2 písm. a/ Rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV.

Ďalej je potrebné uviesť, že proti odsúdenému nebolo pre ten istý skutok, ktorý je predmetom uznania a výkonu, právoplatne rozhodnuté slovenským súdom, pričom ani najvyšší súd nemá informáciu, že by proti odsúdenému bolo pre totožný skutok vedené konanie v inom členskom štáte, ktoré sa právoplatne skončilo odsudzujúcim rozsudkom, ktorý už bol vykonaný, v súčasnosti sa vykonáva, alebo už nemôže byť vykonaný podľa právnych predpisov štátu, v ktorom bol vynesенý. Odsúdený nie je ani vyňatý z pôsobnosti slovenských orgánov činných v trestnom konaní a súdu (§ 8 Tr. por.), podľa právneho poriadku Slovenskej republiky nie je z dôvodu nedostatku veku v čase spáchania skutku, ktorý je

predmetom uznávacieho konania, trestne nezodpovedný (§ 22 Tr. zák.) a výkon rozhodnutia nie je premlčaný, hoci na stíhanie predmetného trestného činu je daná aj právomoc slovenských orgánov (§ 4 Tr. zák.).

Z obsahu predloženého Osvedčenia zároveň vyplýva, že odsúdený sa osobne zúčastnil konania, ktoré viedlo k vydaniu uznávaného rozhodnutia, dĺžka výkonu trestnej sankcie, ktorá má byť vykonaná, nie je kratšia ako šesť mesiacov a nezahŕňa opatrenia týkajúce sa psychiatrickej alebo zdravotnej starostlivosti alebo iné opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, ktoré nemožno vzhľadom na právny poriadok Slovenskej republiky vykonať.

Keďže v posudzovanej veci nebola zistená existencia žiadneho zákonného dôvodu na odmietnutie uznania a výkonu vyššie uvedeného rozsudku rakúskeho súdu v zmysle § 16 zákona č. 549/2011 Z. z., nebolo možné postupovať inak, ako tento uznať a rozhodnúť zároveň o jeho vykonaní na území Slovenskej republiky. Vo vzťahu k trestu odňatia slobody, ktorý bol bez zmeny prevzatý z uznaného rozsudku, je potrebné uviesť, že tento zodpovedá ustanoveniu § 17 zákona č. 549/2011 Z. z., pretože je zlučiteľný s právnym poriadkom Slovenskej republiky a nezhoršil postavenie odsúdeného a zodpovedá pôvodne uloženej trestnej sankcii spojenej s odňatím slobody a nebolo potrebné ju primerane upraviť (§ 17 ods. 2, ods. 3 cit. zákona).

V ostatných častiach najvyšší súd odkazuje na podrobné odôvodnenie napadnutého rozsudku.

Skutočnosti, ktoré uvádza odsúdený v podanom odvolaní, a to že v rámci konania o uznaní a výkone cudzieho rozhodnutia, ktorým bol odsúdený zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom strázenia, došlo k jeho zhoršenému postaveniu, nie sú skutočnosťami, ktoré by mohli byť dôvodom na odmietnutie uznania a výkonu cudzieho rozhodnutia v zmysle § 16 zákona č. 549/2011 Z. z.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že vonkajšia diferenciácia výkonu trestu odňatia slobody aplikovaná v právnom systéme Slovenskej republiky nie je identická v právnom systéme Rakúskej republiky, ktorá prevzala do svojho právneho poriadku rámcové rozhodnutie Rady 2008/909/SVV, a teda vo vzťahu ku ktorému slovenské orgány ako vykonávajúce justičné orgány (uznanie a výkon rozhodnutia cudzozemského súdu na území Slovenskej republiky) postupujú podľa zákona č. 549/2011 Z. z.

V zmysle § 18 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z., resp. z čl. 17 ods. 1 rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV, vyplýva, že výkon trestu sa riadi právom vykonávajúceho štátu. Pokiaľ odseky 2 a 3 neustanovujú inak, orgány vykonávajúceho štátu sú ako jediné príslušné rozhodovať o postupoch výkonu a určovať všetky s tým súvisiace opatrenia vrátane dôvodov na predčasné alebo podmienené prepustenie (k tomuto viď napr. uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 6. októbra 2015, sp. zn. III. ÚS 498/2015). Najvyšší súd zdôrazňuje, že uznané cudzie rozhodnutie má podľa § 519 ods. 1 Trestného poriadku rovnaké právne účinky ako rozsudok slovenského súdu, preto v prípade prevzatia odsúdeného na výkon trestu odňatia slobody z cudziny (podmienkou ktorého je predchádzajúce uznanie cudzieho rozhodnutia) je príslušný súd Slovenskej republiky podľa § 521 ods. 4 Trestného poriadku oprávnený rozhodnúť o všetkých ďalších otázkach vykonávacieho konania, teda aj o žiadosti odsúdeného o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, aj návrhu na zahľadanie odsúdenia z uznaného cudzieho rozhodnutia (viď R 12/2007).

Zákonný a správny je teda výrok o zaradení odsúdeného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia, pretože odsúdený bol v dobe posledných desiatich rokov pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin [§ 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák.] (viď odpis z registra trestov na č. I. 18 - 21 spisu).

Najvyšší súd Slovenskej republiky zároveň poznamenáva, že si je vedomý svojho judikovaného záveru (rozsudok najvyššieho súdu zo 4. februára 2014, sp. zn. 2 Urto 5/2013, uverejneného aj v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 122/2014), v zmysle

ktorého „Prevzatie výroku o treste rozhodnutia súdu cudzieho štátu, súdmi Slovenskej republiky, doplnené o výrok o zaradení odsúdeného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu s príslušným stupňom stráženia však podľa kritérií na prevzatie a výkon rozhodnutia, uvedených v § 17 zákona č. 549/2011 Z. z. musí zabezpečovať, aby uložená trestná sankcia nielen nezhoršila postavenie odsúdeného, ale aby aj v čo najväčšej miere zodpovedala pôvodne uloženej trestnej sankcii.“

Na druhej strane najvyšší súd zdôrazňuje, že odsúdený (ako pätnásťkrát súdne trestaná osoba), páchal opakovane závažnú majetkovú trestnú činnosť, naposledy bol rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 3Ntc/10/2013, z 20. decembra 2013, ktorým súd rozhodol o uznaní a výkone cudzieho rozhodnutia AG Nurnberg, sp. zn. 431 Ls374 Js7368/09, z 22. novembra 2012 uznaný vinným zo spáchania trestného činu krádeže po neoprávnenom vstupe na súkromný pozemok podľa § 242 ods. 1, § 243 ods. 2, § 244 ods. 1, § 244a ods. 1, § 22, § 23, § 53 Trestného zákonníka Nemeckej spolkovej republiky. Za spáchanú trestnú činnosť bol odsúdenému uložený trest odňatia slobody vo výmere 2 roky a 9 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Z uvedeného je teda zrejmé, že odsúdený sa zhodnej trestnej činnosti dopúšťal opakovane, pričom v súčasnosti vykonáva trest odňatia slobody ohľadom závažnej majetkovej trestnej činnosti (zločin ťažkej krádeže vlámaním).

Najvyšší súd na záver poznamenáva, že odsúdený v podanom odvolaní nevysvetlil, v čom konkrétne sa výkon jeho trestu v Rakúsku líšil v porovnaní s výkonom trestu na Slovensku, resp. neuviedol, ako konkrétne (a príp. či vôbec) došlo k reálnemu zhoršeniu jeho postavenia v slovenskom ústave na výkon trestu. Zhoršenie podmienok výkonu trestu vyvodil už z tej skutočnosti, že krajský súd rozhodol o zaradení do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, hoci obdobný výrok v rakúskom rozsudku absentuje.

So zreteľom na závažnosť trestného činu, za ktorý bol odsúdený, možno uzavrieť, že náprava menovaného bude lepšie zaručená v ústave na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Z týchto dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.